

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 26 kwietnia 1984 r.

Nr 22

TRESC:
Poz.:

USTAWA
102 — z dnia 6 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy karnej skarbowej 257

OBWIESZCZENIE
103 — Ministra Finansów z dnia 13 kwietnia 1984 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy karnej skarbowej 264

102

USTAWA

z dnia 6 kwietnia 1984 r.

o zmianie ustawy karnej skarbowej.

Art. 1. W ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1971 r. Nr 28, poz. 260, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234, z 1976 r. Nr 19, poz. 122 oraz z 1982 r. Nr 35, poz. 228 i Nr 45, poz. 289) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Grzywnę wymierza się w wysokości co najmniej 5 000 złotych, chociażby przewidziana wielokrotność nie osiągała tej kwoty. Grzywna nie może przekraczać 5 000 000 złotych.”;

2) w art. 12 skreśla się zdanie drugie;

3) w art. 24 w § 1 wyrazy „10 000 złotych” zastępują się wyrazami „50 000 złotych”, a wyrazy „5 000 złotych” zastępuje się wyrazami „25 000 złotych”;

4) w art. 25:

a) w § 1 w pkt 3 dwukrotnie użyte wyrazy „100 000 złotych” zastępuje się wyrazami „400 000 złotych”;

b) w § 2 na końcu dodaje się wyrazy „oraz w sprawach o przestępstwa określone w art. 49”;

5) w art. 36 po wyrazach „art. 31” dodaje się wyrazy „§ 2”;

6) w art. 41 wyrazy „od 100 złotych do 5 000 złotych” zastępuje się wyrazami „od 400 złotych do 20 000 złotych”;

7) w art. 42 § 1 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „5 000 złotych”, a wyrazy „od 50 złotych do 150 złotych” zastępuje się wyrazami „od 200 złotych do 600 złotych”;

8) w dziale II — Przepisy szczegółowe, rozdział 1. „Przestępstwa i wykroczenia dewizowe” otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 1. Przestępstwa i wykroczenia dewizowe.

Art. 47. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom kupuje lub sprzedaje walutę obcą, złoto lub platynę w postaci stanowiącej wartość dewizową albo inne wartości dewi-

zowe wystawione lub emitowane w walutach obcych,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 i grzywny do 2 500 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu kupna lub sprzedaży nie przekracza 20 000 złotych, sprawca

podlega karze grzywny do 250 000 złotych.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 4. Jeżeli wartość przedmiotu kupna lub sprzedaży nie przekracza 2 000 złotych, sprawca

podlega karze pieniężnej.

Art. 48. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom zawiera w kraju lub w czasie pobytu za granicą z osobą zagraniczną umowę sprzedaży rzeczy lub umowę o odpłatne świadczenie usług, zobowiązującą chociażby jedną ze stron do wykonania świadczeń w całości lub w części za granicą,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 lub grzywny do 2 500 000 złotych albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba zagraniczna, która wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom w czasie pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zawiera z osobą krajową umowę określoną w § 1.

§ 3. Jeżeli wartość rzeczy lub usług nie przekracza 20 000 złotych, sprawca podlega karze grzywny do 250 000 złotych.

§ 4. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 5. Karom przewidzianym w § 1, 3 i 4 podlega osoba krajowa także wtedy, gdy w czasie pobytu za granicą wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom kupuje od osoby zagranicznej rzeczy lub zawiera z osobą zagraniczną umowę o odpłatne świadczenie przez nią usług, zobowiązującą strony do wykonania świadczeń w całości w kraju.

Art. 49. § 1. Kto, będąc osobą krajową, bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom kupuje w kraju od osoby zagranicznej przebywającej w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej rzeczy posiadane przez tę osobę w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej albo zawiera umowę o odpłatne świadczenie usług przez osobę zagraniczną, zobowiązującą strony do wykonania świadczeń w całości w kraju,

podlega karze grzywny do 500 000 złotych, a jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa przekracza tę kwotę — do wysokości wartości tego przedmiotu.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba zagraniczna, która bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom w czasie pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej sprzedaje rzeczy lub zawiera z osobą krajową umowę o świadczenie usług, określoną w § 1.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 50 000 złotych.

§ 4. Jeżeli wartość rzeczy lub usług nie przekracza 4 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 50. § 1. Kto w obrocie dewizowym między osobą zagraniczną a osobą krajową bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom udziela pożyczki pieniężnej lub ją przyjmuje albo poręcza jej spłatę,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny do 1 000 000 złotych albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli pożyczka nie przekracza 20 000 złotych lub równowartości tej kwoty w walucie obcej, sprawca

podlega karze grzywny do 250 000 złotych.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 4. Jeżeli pożyczka nie przekracza 4 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 51. § 1. Kto, będąc osobą krajową, bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom dokonuje w kraju wpłaty, wypłaty, przekazu lub przelewu pieniężnego na zlecenie osoby zagranicznej albo chociażby bez zlecenia dokonuje tych czynności na rzecz osoby zagranicznej,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 lub grzywny do 5 000 000 złotych albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota wpłaty, wypłaty, przekazu lub przelewu nie przekracza 20 000 złotych, sprawca podlega karze grzywny do 250 000 złotych.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 4. Jeżeli kwota wpłaty, wypłaty, przekazu lub przelewu nie przekracza 4 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 52. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego wywozi za granicę walutę polską albo inne wartości dewizowe wystawione lub emitowane w walucie polskiej,

podlega karze grzywny do 1 500 000 złotych.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 3. Jeżeli wartość przedmiotu wywozu nie przekracza 4 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 53. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew warunkom zezwolenia dewizowego wydatkuje wywiezioną za granicę walutę polską lub chociażby nieumyślnie pozostawia ją za granicą,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wydatkowana lub pozostawiona za granicą waluta polska nie przekracza 4 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 54. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego wywozi za granicę waluty obce, złoto lub platynę w postaci stanowiącej wartość dewizową,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 lub grzywny do 2 500 000 złotych albo obu tym karom łącznie.

- § 2. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego wywozi za granicę inne wartości dewizowe wystawione lub emitowane w walucie obcej,
podlega karze grzywny do 1 500 000 złotych.
- § 3. Jeżeli wartość przedmiotu wywozu nie przekracza 50 000 złotych, sprawca
podlega karze grzywny do 250 000 złotych.
- § 4. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1—3 działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
- § 5. Jeżeli wartość przedmiotu wywozu nie przekracza 4 000 złotych, sprawca
podlega karze pieniężnej.
- Art. 55. § 1. Kto przyjmuje za granicą od osoby zagranicznej darowiznę waluty polskiej albo bez wymaganego zezwolenia dewizowego przywozi z zagranicy walutę polską,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
- § 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie albo jeżeli darowana lub przywożona waluta polska nie przekracza 4 000 złotych, sprawca
podlega karze pieniężnej.
- Art. 56. Kto przekraczając granicę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nie zgłasza lub na żądanie nie przedstawia organom granicznej kontroli dewizowej posiadanych wartości dewizowych,
podlega karze pieniężnej.
- Art. 57. § 1. Kto wydatkuje wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub warunkom zezwolenia dewizowego walutę obcą albo inne wartości dewizowe wystawione lub emitowane w walucie obcej,
podlega karze grzywny do 30-krotnej bezprawnie wydatkowanej kwoty przeliczonej na złote według obowiązującego kursu waluty obcej.
- § 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze pieniężnej.
- Art. 58. Kto wbrew obowiązkowi przewidzianemu w przepisach lub warunkach zezwolenia dewizowego albo w umowie bez usprawiedliwionej przyczyny nie rozlicza się w przewidzianym terminie z otrzymanej waluty obcej albo z innych wartości dewizowych wystawionych lub emitowanych w walucie obcej,
podlega karze pieniężnej.
- Art. 59. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom nabywa lub zbywa dokumenty uprawniające do korzystania z usług przewozu osób lub rzeczy na trasach zagranicznych,
podlega karze pieniężnej.
- § 2. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 zbywa takie dokumenty za granicą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
- Art. 60. § 1. Kto wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom dokonuje obrotu dewizowego innego niż określony w art. 47—55, 57 lub 59,
podlega karze pozbawienia wolności do roku lub grzywny do 500 000 złotych albo obu tym karom łącznie.
- § 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
- § 3. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu nie przekracza 10 000 złotych, sprawca
podlega karze pieniężnej.
- Art. 61. § 1. Kto wbrew obowiązkowi przewidzianemu w przepisach ustawy Prawo dewizowe nie odprzedaje bankowi dewizowemu lub innej uprawnionej jednostce walut obcych,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
- § 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze pieniężnej.
- Art. 61¹. § 1. Kto, będąc osobą zagraniczną, nie dopełnia obowiązku wymiany waluty obcej na walutę polską w bankach, biurach podróży lub innych uprawnionych jednostkach na pokrycie kosztów pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
- § 2. Tej samej karze podlega, kto pełniąc funkcję w jednostce organizacyjnej będącej osobą krajową przyjmuje wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe zapłatę należności od osoby zagranicznej bez udokumentowania przez tę osobę pochodzenia waluty polskiej z wymiany walut obcych lub rachunku bankowego w polskim banku dewizowym albo z innego udokumentowanego tytułu.
- § 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie,
podlega karze pieniężnej.
- Art. 61². Kto, będąc uprawniony do rozporządzania walutą polską pod warunkiem posiadania i prowadzenia w tym celu rachunku w polskim banku dewizowym w kraju, rozporządza tą walutą wbrew temu warunkowi,
podlega karze grzywny do 500 000 złotych.
- Art. 61³. Kto, będąc osobą krajową, zawiera z osobami zagranicznymi wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganej zgody właściwego organu umowę o utworzeniu spółki lub przedsiębiorstwa z udziałem

tem kapitału obcego albo umowę ustalającą zasady finansowe współpracy lub kooperacji,

podlega karze grzywny do 250 000 złotych.

Art. 62. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe nie pobiera należności pieniężnej z zagranicy lub nie sprowadza jej do kraju,

podlega karze grzywny do 500 000 złotych, a jeżeli należność nie przekracza 10 000 złotych — karze grzywny do 50 000 złotych.

§ 2. Tym samym karom podlega, kto, będąc osobą krajową, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom wyrównuje w obrocie dewizowym z zagranicą wzajemne należności pieniężne przez potrącenie, pobiera należność pieniężną z zagranicy z pominięciem banku dewizowego w kraju albo pobiera ją w walucie polskiej lub na jej zaspokojenie przyjmuje rzeczy lub usługi.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 działa nieumyślnie, podlega karze pieniężnej.

Art. 62¹. Kto, będąc osobą krajową, dopuszcza do nieuzasadnionej zwłoki w pobraniu należności pieniężnych z zagranicy,

podlega karze pieniężnej.

Art. 63. Kto, będąc osobą krajową, chociażby nieumyślnie, bez wymaganego zezwolenia dewizowego dokonuje płatności na rzecz osób zagranicznych przed terminem ich wymagalności lub z pominięciem polskiego banku dewizowego,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

Art. 64. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe, chociażby nieumyślnie, nie zgłasza mienia posiadanego za granicą,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba zagraniczna lub osoba będąca posiadaczem lub zarządcą mienia osoby zagranicznej, która wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe, chociażby nieumyślnie, nie zgłasza mienia znajdującego się w kraju.

§ 3. Kto nie zgłasza utraty mienia określonego w § 1 lub 2,

podlega karze pieniężnej.

Art. 65. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom, chociażby nieumyślnie, rozporządza nieodpłatnie posiadanym za granicą mieniem nie stanowiącym wartości dewizowych,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość mienia nie przekracza 10 000 złotych, sprawca

podlega karze pieniężnej.

Art. 66. § 1. Kto, chociażby nieumyślnie, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom udziela zlecenia lub pełnomocnictwa do odbioru za granicą mienia nie stanowiącego wartości dewizowych, jak również do uzyskania stwierdzenia nabycia spadku otwartego za granicą,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość mienia nie przekracza 10 000 złotych, sprawca

podlega karze pieniężnej.

§ 3. Organ orzekający może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub 2 sprowadzi do kraju mienie uzyskane za granicą na podstawie udzielonego zlecenia lub pełnomocnictwa albo jeżeli nabycie spadku nie spowodowało przysporzenia majątkowego spadkobiercy.

Art. 66¹. § 1. Kto, będąc osobą krajową, zawiera w obrocie z zagranicą wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom umowę o charakterze gospodarczym o wzajemne nieodpłatne świadczenie usług lub rzeczy nie będących wartościami dewizowymi,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba zagraniczna, która wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom w czasie pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zawiera z osobą krajową umowę określona w § 1.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze pieniężnej.

Art. 66². § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew przepisom ustawy Prawo dewizowe lub bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom przyjmuje od osoby zagranicznej przebywającej w kraju lub mającej siedzibę w kraju darowiznę rzeczy nie będących wartościami dewizowymi,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze pieniężnej.

Art. 67. § 1. Kto w obrocie dewizowym lub w rozrachunkach stosuje kursy walut obcych inne niż ustalone przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego,

podlega karze grzywny do 125 000 złotych.

- § 2. Jeżeli kwota obrotu lub rozrachunku, do którego zastosowano kurs inny niż ustalony przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, nie przekracza 10 000 złotych, sprawca
podlega karze pieniężnej.
- Art. 68. § 1. Kto wyłudza zezwolenie dewizowe przez podstępne wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do udzielania takich zezwoleń albo używa uzyskanego w ten sposób dokumentu stwierdzającego zezwolenie,
podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny do 125 000 złotych albo obu tym karom łącznie.
- § 2. Czynność dokonana na podstawie zezwolenia dewizowego, o którym sprawca wie, że zostało uzyskane w sposób określony w § 1, uważa się za czynność dokonaną bez zezwolenia.
- Art. 69. § 1. W wypadkach określonych w art. 47—52, 54, 55, 59—61 lub 62 § 2 i 3 orzeka się przepadek wartości dewizowych oraz można orzec przepadek innych rzeczy wymienionych w art. 16 § 1. Od orzeczenia przepadku wartości dewizowych można odstąpić, jeżeli czyn został popełniony nieumyślnie albo gdy jest wykroczeniem.
- § 2. W razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 54 § 1 można ponadto orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 2 i 3.
- Art. 70. § 1. W razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 47 § 1, art. 48 § 1 i 5, art. 51 § 1 lub w art. 54 § 1 w warunkach wymienionych w art. 24, sprawca
podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10 i grzywny do 5 000 000 złotych.
- § 2. Tej samej karze podlega sprawca przestępstwa określonego w art. 47 § 1, art. 48 § 1 i 5, art. 51 § 1 lub w art. 54 § 1, jeżeli popełnia czyn działając w grupie przestępczej lub uczynił sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu albo wartość przedmiotu przestępstwa przekracza 400 000 złotych.
- § 3. W wypadkach określonych w § 1 lub 2:
- 1) można orzec konfiskatę całości lub części mienia sprawcy,
 - 2) orzeka się przepadek wartości dewizowych oraz można orzec przepadek innych rzeczy wymienionych w art. 16 § 1,
 - 3) w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 54 § 1 można ponadto orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 2 i 3.
- Art. 71. Wykroczenia określone w art. 57 § 2, art. 58, art. 59 § 1, art. 60 § 3, art. 62 § 3, art. 65 § 2 i w art. 66 § 2 są karalne również w razie popełnienia ich przez osobę krajową za granicą.
- Art. 72. Usiłowanie wykroczenia określonego w art. 47 § 4, art. 49 § 4, art. 50 § 4, art. 51 § 4, art. 52 § 3, art. 54 § 5, art. 55 § 2 i w art. 60 § 3 jest karalne.
- Art. 73. Użyte w niniejszym rozdziale określenia:
- 1) „osoba krajowa”, „osoba zagraniczna”, „wartości dewizowe”, „waluta obca”, „waluta polska”, „obróć dewizowy”, „zezwoleń dewizowe”, „bank dewizowy”, „wýwóz”, „przywóz” i „kraj” — oznaczają pojęcia ujęte w ustawie z dnia 22 listopada 1983 r. Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288),
 - 2) „jednostka organizacyjna” — oznacza osobę krajową lub zagraniczną nie będącą osobą fizyczną;
- 9) w art. 74 § 1 i art. 75 § 1 wyrazy „powinności celnej” zastępuje się wyrazami „obowiązku celnego”;
 - 10) w art. 74 § 2, art. 75 § 2, art. 76 § 2 i art. 77 § 1 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „200 000 złotych”;
 - 11) w art. 74 § 4, art. 76 § 3, art. 77 § 3 i art. 78 § 2 wyrazy „1 500 złotych” zastępuje się wyrazami „6 000 złotych”;
 - 12) w art. 75 § 1—3, art. 76 § 1 i 2, art. 77 § 1 i 2 oraz art. 79 § 1 górne granice grzywny wyrażone w wielokrotnościach wartości towaru zwiększą się dwukrotnie;
 - 13) w art. 75 § 4, art. 76 § 3, art. 77 § 3 i art. 79 § 2 wyrazy „2 000 złotych” zastępuje się wyrazami „8 000 złotych”;
 - 14) w art. 82:
 - a) w § 1 skreśla się wyrazy „i w art. 77 § 1 i 2”,
 - b) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. W wypadkach określonych w art. 74 § 4, art. 75 § 4 i w art. 76 § 3 można orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 1 i 2, jeżeli czyn został popełniony umyślnie.”;
 - 15) w art. 83 w § 2 dwukrotnie użyte wyrazy „100 000 złotych” zastępuje się wyrazami „400 000 złotych”;
 - 16) w dziale II — Przepisy szczegółowe, tytuł rozdziału 3 „Przestępstwa i wykroczenia podatkowe” otrzymuje brzmienie:
„Przestępstwa i wykroczenia w zakresie zobowiązań podatkowych od jednostek gospodarki nie uspołecznionej i osób fizycznych”;
 - 17) w art. 86:
 - a) w § 1 wyraz „finansowemu” zastępuje się wyrazem „podatkowemu”,
 - b) w § 2 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „250 000 złotych”,
 - c) w § 4 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”,
 - d) dodaje się § 5 w brzmieniu:
„§ 5. W wypadku niezgłoszenia do opodatkowania działalności wytwórczej, usługowej lub handlowej można orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 1.”;
 - 18) w art. 87:
 - a) w § 3 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „250 000 złotych”,
 - b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

- „§ 4. W wypadkach określonych w § 1 lub 2 można orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 1.”;
- 19) w art. 88:
- w § 1 wyrazy „w postępowaniu podatkowym” zastępuje się wyrazami „w postępowaniu w sprawach zobowiązań podatkowych”;
 - w § 2 skreśla się wyrazy „rachunkowych, handlowych lub podatkowych”;
 - w § 3 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;
- 20) w art. 89:
- w § 1 skreśla się wyrazy „rachunkowych, handlowych lub podatkowych”;
 - w § 3 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;
- 21) w art. 90:
- w § 2 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „200 000 złotych”;
 - w § 4 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;
- 22) w art. 91:
- § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Kto, będąc płatnikiem lub inkasentem obowiązany do obliczenia i pobrania innego zobowiązania podatkowego niż określone w art. 90 § 1, zaniecha pobrania tego zobowiązania albo pobiera je w kwocie niższej od należnej,
podlega karze grzywny do 500 000 złotych.”;
 - w § 2 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „200 000 złotych”;
 - w § 4 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;
- 23) w art. 92:
- § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Kto, będąc płatnikiem lub inkasentem, nie wpłaca na rachunek organu podatkowego kwoty pobranej od podatnika z tytułu zobowiązania podatkowego,
podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 i grzywny do 2 500 000 złotych.”;
 - w § 2 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „200 000 złotych”;
 - w § 4 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;
- 24) w art. 93 w § 3 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;
- 25) art. 94 skreśla się;
- 26) w art. 95 § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy o zobowiązaniach podatkowych nie prowadzi ksiąg,
podlega karze grzywny do 500 000 złotych.”;
- 27) w art. 96 i 99 skreśla się użyte w różnej liczbie i przypadkach wyrazy „rachunkowych, handlowych lub podatkowych”;
- 28) w art. 97 w § 1 wyrazy „o podatkach lub o postępowaniu podatkowym” zastępuje się wyrazami „ustawy o zobowiązaniach podatkowych”;
- 29) w art. 98 § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy o zobowiązaniach podatkowych nie udokumentowuje w księgach zapisu dotyczącego produkcji, przerobu, zużycia, przechowywania lub zakupu (skupu) rzeczy, lub świadczenia usług albo nie prowadzi ewidencji dowodów zakupu lub prowadzi ją niezetelnie,
podlega karze grzywny do 250 000 złotych.”;
- 30) w art. 100:
- w § 1 wyraz „finansowemu” zastępuje się wyrazem „podatkowemu”;
 - § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Tej samej karze podlega, kto pomimo obowiązku nie nadsyła organowi podatkowemu wykazu nieruchomości lub oświadczenia stwierdzającego stan dotychczasowy nieruchomości albo w wykazie takim bądź oświadczeniu podaje dane niezgodne z rzeczywistością.”;
- 31) art. 101 otrzymuje brzmienie:
„Art. 101. Kto utrudnia uprawnionym pracownikom organu podatkowego przeprowadzenie czynności kontrolnych dotyczących ustalenia zobowiązania podatkowego,
podlega karze grzywny do 125 000 złotych.”;
- 32) po art. 101 dodaje się art. 101¹, art. 101² i art. 101³ w brzmieniu:
„Art. 101¹. § 1. Kto uchyla się od uiszczenia należnej opłaty skarbowej od czynności cywilnoprawnej lub z tytułu wykonywania rzemiosła,
podlega karze grzywny w wysokości do 10-krotnej kwoty uszczuplonej opłaty.
§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny w wysokości do 4-krotnej kwoty uszczuplonej opłaty.
§ 3. Jeżeli kwota uszczuplonej opłaty skarbowej nie przekracza 4 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
Art. 101². § 1. Kto uszczupla opłatę skarbową przez użycie skasowanego znaku opłaty skarbowej,
podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny do 500 000 złotych albo obu tym karom łącznie.
§ 2. Tej samej karze podlega, kto skasowany znak opłaty skarbowej puszcza w obieg albo w tym celu nabywa lub przechowuje.
§ 3. Jeżeli skasowane znaki opłaty skarbowej opiewały na kwotę nie przekraczającą 10 000 złotych, sprawca podlega karze grzywny do 125 000 złotych.
§ 4. Jeżeli skasowane znaki opłaty skarbowej opiewały na kwotę nie przekraczającą 3 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”;

§ 5. Przedmiot przestępstw lub wykroczeń określonych w § 1—4 podlega przepadkowi.

Art. 101³. § 1. Kto wbrew przepisom ustawy o opłacie skarbowej nie prowadzi rejestru opłaty skarbowej albo przewidzianych w przepisach innych urzędów księgowych mających na celu ewidencję należnych lub pobranych zobowiązań podatkowych,

podlega karze grzywny do 250 000 złotych.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze pieniężnej.”;

33) art. 102 otrzymuje brzmienie:

„Art. 102. § 1. Kto jako podatnik, płatnik, inkasent lub osoba obowiązana do uiszczenia opłaty skarbowej lub innego zobowiązania podatkowego narusza przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa lub wykroczenia określonego w art. 86—101³,

podlega karze pieniężnej.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto w postępowaniu w sprawach zobowiązań podatkowych, będąc obowiązany do osobistego stawienia się w organie podatkowym jako strona, świadek lub biegły, pomimo prawidłowego wezwania nie stawił się bez uzasadnionej przyczyny albo bezzasadnie odmówił złożenia zeznania lub wydania opinii.”;

34) art. 103 otrzymuje brzmienie:

„Art. 103. § 1. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące podatków stosuje się odpowiednio do zaliczek i przedpłat na podatki.

§ 2. Przez księgi należy rozumieć księgi rachunkowe, handlowe lub podatkowe, a także inne urzędzenia księgowo prowadzone przy tych księgach, takie jak książka ewidencji sprzedaży i kontrola ilościowa.

§ 3. Zobowiązaniami podatkowymi w rozumieniu niniejszego rozdziału są również opłaty pobierane na rzecz budżetu terenowego.”;

35) w art. 104 powołania „97 i 100” zastępuje się powołaniami „97, 100 i 101”;

36) w części I dziale II w tytule rozdziału 4 wyraz „podatków” zastępuje się wyrazami „zobowiązań podatkowych”;

37) w art. 105:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, pełniąc funkcję w instytucji państwowej lub społecznej, przez naruszenie przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych oraz przepisów o postępowaniu w sprawach zobowiązań podatkowych, o rachunkowości i kontroli jednostek gospodarki uspołecznionej oraz o rozliczeniach z budżetem z tytułu otrzymanych dotacji, naraza Skarb Państwa na uszczuplenie zobowiązań podatkowych lub wypłatę nienależnych lub nadmiernych dotacji,

podlega karze grzywny do 250 000 złotych.”;

b) w § 3 wyrazy „1 000 złotych” zastępuje się wyrazami „4 000 złotych”;

38) art. 106 otrzymuje brzmienie:

„Art. 106. Kto, pełniąc funkcję w instytucji państwowej lub społecznej, zgłasza właściwemu organowi niezgodne z rzeczywistością dane dla ustalenia stawek podatkowych lub stawek dotacji budżetowych, narażając przez to Skarb Państwa na uszczuplenie zobowiązania podatkowego albo powodując pobranie nienależnych lub nadmiernych dotacji z budżetu Państwa,

podlega karze grzywny do 500 000 złotych.”;

39) art. 107 otrzymuje brzmienie:

„Art. 107. § 1. Kto, pełniąc funkcję w instytucji państwowej lub społecznej, narusza przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych oraz przepisy o postępowaniu w sprawach zobowiązań podatkowych lub o rozliczeniach z budżetem Państwa z tytułu otrzymanych dotacji, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa lub wykroczenia określonego w art. 105 i 106,

podlega karze pieniężnej.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto będąc obowiązany do osobistego stawienia się w organie podatkowym jako strona, świadek lub biegły w związku z postępowaniem w sprawach zobowiązań podatkowych lub rozliczeń z budżetem Państwa z tytułu otrzymanych dotacji dotyczących jednostek gospodarki uspołecznionej, pomimo prawidłowego wezwania, nie stawił się bez uzasadnionej przyczyny albo bezzasadnie odmówił złożenia zeznania lub wydania opinii.”;

40) art. 108 otrzymuje brzmienie:

„Art. 108. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące podatków stosuje się odpowiednio do zaliczek na podatek.”;

41) w części I dziale II rozdział 5 „Przestępstwa i wykroczenia w zakresie opłaty skarbowej i opłat terenowych” skreśla się;

42) górne granice grzywien określone w art. 86—90, 91 § 2 i 3, art. 92 § 2 i 3, art. 93, 95 § 2, art. 96, 97, 100, 105 § 2 i art. 117—121 ustala się w pięciokrotnej wysokości;

43) w części II tytuł dziale II „Postępowanie przed organami finansowymi” otrzymuje brzmienie:

„Postępowanie przed finansowymi organami orzekającymi i finansowymi organami dochodzenia”;

44) w art. 126 w § 1:

a) użyte w różnej liczbie i przypadku wyrazy „organ finansowy” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „finansowy organ orzekający lub organ dochodzenia”;

- b) po powołaniu „art. 3” dodaje się powołanie „art. 4”;
- 45) art. 128 otrzymuje brzmienie:
 „Art. 128. Kierownikiem organu dochodzenia, kierownikiem finansowego organu dochodzenia i kierownikiem finansowego organu orzekającego jest dyrektor izby skarbowej albo naczelnik urzędu skarbowego lub dyrektor urzędu celnego. Kierownikiem finansowego organu orzekającego jest także Prezes Głównego Urzędu Cel.”;
- 46) w art. 129 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 „1) w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe określone w art. 52, 54 § 2—5, art. 55, 56, 74 § 1, 3 i 4, art. 75 § 1, 3 i 4, art. 76 § 1 i 3, art. 77 § 1 i 3 oraz w art. 78—81 — urzędy celne wyznaczone przez Ministra Handlu Zagranicznego w drodze rozporządzenia, które określi również ich właściwość miejscową.”;
- 47) w art. 137 w § 1 po wyrazie „obwiniony” dodaje się wyrazy „niezależnie od formy popełnienia przestępstw lub wykroczeń”;
- 48) w art. 138 w § 3 wyrazy „organów finansowych lub” zastępuje się wyrazami „finansowych organów orzekających lub organów dochodzenia albo”;
- 49) w art. 145 powołanie „93” zastępuje się powołaniem „92”;
- 50) w art. 160 w § 1 wyrazy „od 50 do 500 złotych” zastępuje się wyrazami „od 200 do 2000 złotych”;
- 51) w art. 215 pkt 6 otrzymuje brzmienie:
 „6) orzeczenie zostało wydane z naruszeniem przepisów o właściwości rzeczowej”;
- 52) w art. 189 § 1, art. 193, art. 219 § 2, art. 228 § 3, art. 235 § 1, art. 241 § 3, art. 242, art. 257, art. 265, art. 266, art. 280 § 2, art. 283 § 3 oraz art. 285 § 2 i 4 użyte w różnej liczbie i przypadku wyrazy „organ finansowy” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „finansowy organ orzekający”, a w art. 137 § 1, art. 140 § 2, art. 187 § 4, art. 256 § 1 i 3, art. 268 § 3 i art. 281 pkt 2 użyte w różnej liczbie i przypadku wyrazy „organ finansowy” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „finansowy organ orzekający lub organ dochodzenia”;
- 53) w art. 245 w § 1 w pkt 1 wyrazy „1000 złotych” zastępuje się wyrazami „5000 złotych”;
- 54) w art. 246 § 1 i art. 255 § 1 użyty w różnym przypadku wyraz „powiatowy” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „rejonowy”.
- Art. 2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r., z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów.
- Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
- Przewodniczący Rady Państwa: H. Jabłoński
 Sekretarz Rady Państwa: J. Szymánek

103

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 kwietnia 1984 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy karnej skarbowej (Dz. U. Nr 22, poz. 102) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1971 r. Nr 28, poz. 260, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 35, poz. 228 i Nr 45, poz. 289 oraz z 1984 r. Nr 22, poz. 102), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity nie obejmuje:

- 1) art. 289 ustawy karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 260) w brzmieniu:
 „Art. 289. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.”;
- 2) art. 53 ustawy z dnia 28 maja 1975 r. o dwustopniowym podziale administracyjnym Państwa oraz o zmianie ustawy o radach narodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 91) w brzmieniu:
 „Art. 53. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1975 r., z wyjątkiem art. 34 ust. 7, art. 35 ust. 5, art. 36 i 50, które wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.”;
- 3) art. 9 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o zmianie ustawy — Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 45, poz. 234) w brzmieniu:
 „Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 1976 r.”;
- 4) art. 17 ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o grach losowych i totalizatorach (Dz. U. Nr 19, poz. 122) w brzmieniu:
 „Art. 17. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1976 r.”;
- 5) art. 104 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 35, poz. 228) w brzmieniu:
 „Art. 104. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;
- 6) art. 18 ustawy z dnia 29 grudnia 1982 r. o urzędzie Ministra Finansów oraz urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. Nr 45, poz. 289) w brzmieniu:
 „Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.”;
- 7) art. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy karnej skarbowej (Dz. U. Nr 22, poz. 102) w brzmieniu:
 „Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”

Minister Finansów: S. Nieckarz